

Księga Daniela - numer dwadzieścia siedem

Kolejne skryte marzenie

Jeff Pippenger

2023-12-22

Drugi sen Nabuchodonozora wyznacza "czas końca", kiedy dwie grupy czcicieli są wezwane, by przyjść i zbadać "wzrost poznania", który został odpieczętowany w 1798 roku. Daniel następnie zostaje również nazwany Belteszassarem, co określa go jako należącego do ludu przymierza Bożego, gdyż zmiana imienia proroczo oznacza relację przymierza. Nabuchodonozor uznał, że w Danielu jest Duch Święty i na podstawie swoich wcześniejszych doświadczeń z Danielem sądził, że "żadna tajemnica" nie zaniepokoi Daniela, ale tajemnica tego snu jednak go zaniepokoiła.

O Belteszassarze, mistrzu magów, ponieważ wiem, że duch świętych bogów jest w tobie i żadna tajemnica cię nie trwoży, opowiedz mi widzenia mojego snu, które widziałem, i ich wykład. Takie były widzenia mojej głowy na moim łożu: widziałem, a oto drzewo pośrodku ziemi, a wysokość jego była wielka. Drzewo rosło i umocniło się, a wysokością sięgało nieba, a jego widok był aż po krańce całej ziemi. Liście jego były piękne, a owocu jego było wiele, i było w nim pożywienie dla wszystkich: zwierzęta polne miały pod nim cień, a ptactwo nieba mieszkowało w jego gałęziach, i wszelkie ciało było przez nie żywione. Widziałem w widzeniach mojej głowy na moim łożu, a oto z nieba zstąpił czuwający i święty; zawołał donośnie i tak powiedział: Zetnijcie drzewo i odrąbcie jego gałęzie, strząśnijcie jego liście i rozrzućcie jego owoce; niech zwierzęta umkną spod niego, a ptactwo z jego gałęzi. Jednak pozostawcie pniak jego korzeni w ziemi, nawet obwiązany obręczą z żelaza i brązu, w młodej trawie pola; i niech będzie zraszany rosą niebios, a jego udział niech będzie ze zwierzętami na trawie ziemi. Niech serce jego zostanie zmienione z ludzkiego i niech będzie mu dane serce zwierzęcia; i niech minie nad nim siedem czasów. Ta sprawa jest wyrokiem czuwających, a żądanie — według słowa świętych, aby żyjący poznali, że Najwyższy panuje nad królestwem ludzi, daje je, komu chce, i ustanawia nad nim najniższego z ludzi. Ten sen ja, król Nabuchodonozor, widziałem. A teraz ty, Belteszassarze, ogłoś jego wykład, ponieważ wszyscy mędrcy mojego królestwa nie są w stanie oznajmić mi wykładu; lecz ty jesteś w stanie, bo duch świętych bogów jest w tobie. Wtedy Daniel, którego imię było Belteszassar, osłupiał na jedną godzinę i jego myśli go trwożyły. Król przemówił i rzekł: Belteszassarze, niech cię nie trwoży sen ani jego wykład. Belteszassar odpowiedział i rzekł: Panie mój, oby sen dotyczył tych, którzy cię nienawidzą, a jego wykład — twoich nieprzyjaciół. Daniela 4:9-19.

Daniel jest „zaniepokojony” snem i jego interpretacją, bo rozumie, jak Nabuchodonozor mógłby poczuć się urażony tą interpretacją, lecz gdy tylko Nabuchodonozor zachęca go, by mówił, Daniel przekazuje Nabuchodonozorowi ostrzeżenie o nadchodzącym sądzie. To ostrzeżenie o nadchodzącym sądzie jest symbolem ostrzeżenia pierwszego anioła, które nadeszło w czasie końca, w roku 1798.

Wtedy Daniel, któremu na imię było Belteszassar, był osłupiały przez jedną godzinę, a jego myśli go trwożyły. Król odezwał się i rzekł: Belteszassarze, niech cię nie trwoży sen ani jego

wykład. Belteszassar odpowiedział i rzekł: Panie mój, niech ten sen odnosi się do tych, którzy cię nienawidzą, a jego wykład do twoich nieprzyjaciół. Daniela 4:19.

Daniel był „osłupiały przez jedną godzinę”. „Godzina” jest jednym z pięciu przypadków użycia słowa „godzina” w Księdze Daniela i nie występuje nigdzie indziej w Starym Testamencie. Tutaj oznacza okres, w którym „mądrzy”, których reprezentuje Daniel i którzy rozumieją wzrost poznania, przygotowują się, by przekazać ostrzeżenie pierwszego anioła, które ogłasza otwarcie sądu śledczego 22 października 1844 roku. Wykład snu Daniela obejmuje nie tylko zapowiedź nadchodzącego sądu, lecz także wezwanie do Nebukadnezara, by zaprzestał grzechu, co reprezentuje wieczną ewangelię pierwszego anioła. „Godzina” byłaby prorocznie umiejscowiona w czasie końca, w 1798 roku, kiedy pierwszy anioł pojawił się w historii. Pierwszy anioł pojawił się w historii w 1798 roku, na zakończenie „siedmiu czasów” Bożej pomsty wymierzonej przeciwko królestwu północnemu, rozpoczętej w 723 r. p.n.e.

Gdyż to są dni pomsty, aby spełniło się wszystko, co jest napisane. Lecz biada tym, które są brzemienne, i tym, które karmią piersią, w owe dni! Albowiem będzie wielka udręka na ziemi i gniew nad tym ludem. I padną od ostrza miecza i będą uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów; a Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż się dopełnią czasy pogan. Łukasza 21:22-24.

Nabuchodonozor miał żyć z sercem zwierzęcia przez okres Bożej zemsty, która została sprowadzona na północne królestwo Izraela, gdyż Nabuchodonozor był królem północy. Łukasz określa ten sam okres jako „czasy” („czasy pogan”), w liczbie mnogiej, gdy wyznacza koniec deptania Jerozolimy.

I padną od ostrza miecza i zostaną uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów; a Jerozolima będzie deptana przez pogan, aż dopełnią się czasy pogan. Łukasza 21:24.

W Księdze Objawienia czasy, w których poganie deptali świątynię i zastęp, zostały po prostu określone jako tysiąc dwieście sześćdziesiąt lat, ponieważ po prostu podkreślano okres papieskich prześladowań.

Ale dziedziniec, który jest na zewnątrz świątyni, pomiń i go nie mierz, gdyż został oddany poganom, a święte miasto będą deptać przez czterdzieści dwa miesiące. I dam moim dwóm świadkom moc, i będą prorokować tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni, odziani w wory. Objawienie 11:2, 3.

Ostrzegawcze poselstwo przekazane przez Daniela Nabuchodonozorowi stanowi ostrzeżenie przed nadchodzącym sądem. Nadejście tego poselstwa jest symbolicznie umiejscowione w roku 1798, kiedy to przybył pierwszy anioł, aby ostrzec przed zbliżającym się sądem śledczym. Zapowiedziany sąd nad Nabuchodonozorem nastąpił przy drugim użyciu słowa „godzina” w czwartym rozdziale.

To wszystko spotkało króla Nabuchodonozora. Po upływie dwunastu miesięcy przechadzał się po pałacu królewskim w Babilonie. Król przemówił i rzekł: Czyż to nie jest wielki Babilon, który zbudowałem na siedzibę królestwa mocą mojej potęgi i dla chwały mojego majestatu?

Gdy jeszcze słowo było w ustach króla, rozległ się głos z nieba: Królu Nabuchodonozorze, do ciebie to jest powiedziane: Królestwo odeszło od ciebie. Wypędzą cię spośród ludzi, a twoje mieszkanie będzie pośród zwierząt polnych; każą ci jeść trawę jak wołom i siedem czasów przejdzie nad tobą, aż poznasz, że Najwyższy panuje nad królestwem ludzi i daje je, komu zechce. W tej samej godzinie spełniło się to na Nabuchodonozorze: wypędzono go spośród ludzi, jadł trawę jak woły, a jego ciało było zraszane rosą niebieską, aż jego włosy urosły jak orle pióra, a jego paznokcie jak ptasie szpony. Daniela 4:28-33.

Sąd, który został zapowiedziany, nadszedł właśnie w tej „godzinie”, gdy Nabuchodonozor wyniósł swoje serce w pysze. Sąd śledczy, który został zapowiedziany, nadszedł, gdy rozpoczęła się „godzina” Bożego sądu śledczego.

„Godzina” sądu Bożego 22 października 1844 roku wyłoniła dwie klasy czcicieli, przedstawione jako „mądrzy” i „niegodziwi” w dwunastym rozdziale Księgi Daniela, a także jako „mądre” lub „głupie” w przypowieści o dziesięciu pannach, oraz jako ci, którzy zostali usprawiedliwieni przez wiarę w drugim rozdziale Księgi Habakuka, zestawione w kontraście z tymi, którzy przejawiali ten sam charakter co Nabuchodonozor w „godzinie”, gdy nadszedł jego sąd.

Oto jego dusza, która się wynosi, nie jest w nim prawa; lecz sprawiedliwy z wiary swojej żyć będzie. Habakuk 2:4.

Dwie klasy w każdej z trzech linii ujawniły się, gdy 22 października 1844 roku nadeszła „godzina” jego sądu, co przedstawia „godzina” sądu Nabuchodonozora. Rok 1798 był zakończeniem „pierwszego” oburzenia „siedmiu czasów”, kiedy papieństwo przestało prosperować, gdyż otrzymało śmiertelną ranę.

A król będzie czynił według swojej woli; i będzie się wywyższał, i wynosił się ponad każdego boga, i będzie mówił rzeczy nadzwyczajne przeciwko Bogu bogów, i będzie mu się powodzić, aż dopełni się oburzenie; gdyż to, co postanowione, zostanie wykonane. Daniela 11:36.

1844 był końcem „ostatniego” oburzenia:

I rzekł: Oto objawię ci, co będzie u kresu gniewu; bo w wyznaczonym czasie nastąpi koniec. Daniela 8:19.

Pierwsze użycie słowa „godzina” w czwartym rozdziale Księgi Daniela oznacza rok 1798; był to koniec „pierwszego” z „siedmiu czasów” gniewu Bożego przeciwko północnemu królestwu Izraela; nadejście pierwszego poselstwa anielskiego w czasie końca; oraz zakończenie „siedmiu czasów” Nabuchodonozora na „końcu dni”.

Drugie użycie słowa „godzina” w czwartym rozdziale Księgi Daniela oznacza rok 1844; był to koniec „ostatniego” gniewu „siedmiu czasów” przeciwko południowemu królestwu Judy. Było to także nadejście sądu dochodzeniowego oraz osobistego sądu nad Nabuchodonozorem.

Rozdział pierwszy przedstawia historię trzystopniowego procesu próby i wskazuje na umocnienie poselstwa pierwszego anioła 11 sierpnia 1840 roku. Rozdział czwarty przedstawia nadejście poselstwa pierwszego anioła w czasie końca w 1798 roku i należy go nałożyć na rozdział pierwszy.

Rozdział czwarty podkreśla poselstwo pierwszego anioła i jego ostrzeżenie o zbliżającym się sądzie oraz wskazuje na 22 października 1844 roku i nadejście poselstwa trzeciego anioła.

Razem reprezentują początek nie tylko adwentyzmu, ale także Stanów Zjednoczonych. Rozdziały od pierwszego do trzeciego zajmują się również historią końca adwentyzmu oraz końcem Stanów Zjednoczonych. Rozdział piąty oraz świadectwo Belsazara również współgrają z tamtymi trzema pierwszymi rozdziałami.

Rozdziały pierwszy i czwarty, zestawione ze sobą, przedstawiają ruch pierwszego anioła oraz historię, gdy Księga Daniela została odpieczętowana w czasie końca w 1798 roku. Orędzie, które wówczas zostało odpieczętowane, jest symbolizowane przez wizję rzeki Ulai, która przedstawia wzrost poznania zawartego w rozdziałach siódmym, ósmym i dziewiątym Księgi Daniela.

W trzecim roku panowania króla Belsazara ukazało mi się widzenie, mnie, Danielowi, po tym, które ukazało mi się najpierw. I widziałem w widzeniu; i stało się, gdy patrzyłem, że byłem w Suzie, w twierdzy, która jest w prowincji Elam; i widziałem w widzeniu, i byłem nad rzeką Ulaj. Daniela 8:1, 2.

Rozdziały od pierwszego do trzeciego, w powiązaniu z rozdziałem piątym, przedstawiają ruch trzeciego anioła oraz historię czasu, gdy księga Daniela została odpieczętowana w 1989 roku. Poselstwo, które wówczas zostało odpieczętowane, symbolizuje wizja rzeki Hiddekel, przedstawiająca wzrost poznania treści rozdziałów dziesiątego, jedenastego i dwunastego.

A dwudziestego czwartego dnia pierwszego miesiąca, gdy byłem nad brzegiem wielkiej rzeki, która nazywa się Hiddekel. Daniela 10:4.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad dynastią Nabuchodonozora i Belsazara w następnym artykule.

Potrzeba znacznie głębszego studium Słowa Bożego. Szczególną uwagę należy poświęcić Księdze Daniela i Księdze Objawienia, jak nigdy dotąd w historii naszej pracy. W niektórych kwestiach możemy mieć mniej do powiedzenia, jeśli chodzi o władzę rzymską i papieństwo, ale powinniśmy zwrócić uwagę na to, co prorocy i apostołowie napisali pod natchnieniem Ducha Bożego. Duch Święty tak pokierował sprawami, zarówno w samym przekazaniu proroctwa, jak i w ukazanych wydarzeniach, aby nauczyć, że ludzkie narzędzie ma pozostać niewidoczne, ukryte w Chrystusie, a Pan Bóg niebios i Jego prawo mają być wywyższone.

Czytaj Księgę Daniela. Przypomnij sobie, punkt po punkcie, dzieje królestw tam przedstawionych. Spójrz na mężów stanu, rady, potężne armie i zobacz, jak Bóg działał, aby poniżyć pychę ludzi i obrócić ludzką chwałę w proch. Jedyne Bóg ukazany jest jako wielki. W widzeniu proroka widzimy Go, jak strąca jednego potężnego władcę i ustanawia innego. Objawia się jako monarcha wszechświata, mający ustanowić swoje wieczne królestwo — Przedwieczny, Bóg żywy, Źródło wszelkiej mądrości, Władca teraźniejszości, Objawiciel przyszłości. Czytaj i zrozum, jak nędzny, jak kruchy, jak krótkowieczny, jak błędzący, jak winny jest człowiek, gdy wynosi swą duszę ku próżności.

"Duch Święty za pośrednictwem Izajasza wskazuje nam na Boga, żywego Boga, jako najważniejszy przedmiot uwagi—na Boga objawionego w Chrystusie. 'Albowiem dziecko narodziło się nam, syn został nam dany; a władza spocznie na Jego ramieniu; i nazwą Go: Cudowny, Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Księżę Pokoju' [Izajasz 9:6]."

Światło, które Daniel otrzymał bezpośrednio od Boga, zostało dane szczególnie na te dni ostateczne. Wizje, które widział nad brzegami Ulai i Hiddekel, wielkich rzek Szinear, są teraz w trakcie wypełniania się, a wszystkie przepowiedziane wydarzenia wkrótce się dopełnią.

„Rozważcie okoliczności narodu żydowskiego w czasie, gdy zostały dane prorocтва Daniela. Izraelici byli w niewoli, ich świątynia została zniszczona, służba świątynna zawieszona. Ich religia koncentrowała się na ceremoniach systemu ofiarniczego. Zewnętrznym formom nadali najwyższe znaczenie, podczas gdy utracili ducha prawdziwego kultu. Ich kult został skażony tradycjami i praktykami pogaństwa, a sprawując obrzędy ofiarne, nie spoglądali poza cień ku rzeczywistości. Nie dostrzegali Chrystusa, prawdziwej ofiary za grzechy ludzi. Pan działał, aby doprowadzić lud do niewoli i zawiesić służbę w świątyni, aby zewnętrzne ceremonie nie stały się całością ich religii. Ich zasady i praktyki musiały zostać oczyszczone z pogaństwa. Służba rytualna ustała, aby mogła odżyć służba serca. Zewnętrzna chwała została usunięta, aby objawiło się to, co duchowe.” Manuscript Releases, tom 16, 333, 334.